

Seznam příloh

Příloha č. 1: Rozhovor s Terkou

Příloha č. 2: Rozhovor s Palmou

Příloha č. 4: Rozhovor s Klárou

Příloha č. 5: Rozhovor s Ottou

Příloha č. 6: Rozhovor s Luckou

Příloha č. 7: Rozhovor s Tomášem

Rozhovor s Terkou

M: Tak nejdříve jestli mi můžeš popsat jak jsi se dostala k architektuře?

T: Tak začalo to přes kreslení, přes nějakou tvorbu, ta má tvorba něco víc ovlivňovala než jen obrázek a že se na něj budu koukat a navíc to kreslení nebo, že v architektuře je spojení něčeho uměleckého a technického. A to mi přišlo lepší než nějaký, omlouvám se, sociální nebo humanitní věda, kterou jsem nikdy moc neuznávala, takže proto.

M: To se moc hezky poslouchá... A dokázala by jsi říct moment, kdy jsi se rozhodla pro to, že půjdeš na fakultu architektury.

T: Já jsem nikd yneuvažovala o stavárně, protože jsem chtěla víc umělecký tvořit ty věci a stavárna mi přišla moc technická. A já jsem ke konci základy myslela, že budu stavět domy, pak jsem tedy šla na přírodovědný gympl, ale nakonec jsem se dostala na architekturu.

M: Ted když si už vzpomeneš na samotnou dobu studia? Pozorovala jsi na sobě proměny, ať už v tom jak se díváš na různé stavby, jak společnost vnímá architekturu?

T: Při prvním roce studia jsem nepocitovala žádný proměny, protože jsem byla pořád jen zavřená ve škole neměla jsem možnost vidět věci okolo a ten vývoj ve mně a pak jsem se dostala k architektovi Michalu Kuzemenskému, který to ve mně probudil, zájem o architekturu, o její vnímání a o to, že si mám všimnout všeho, nejen toho, že je stavba nově postavená, ale i inspirovat se tím starým, tím společenským příběhem stavby. A neinspirovat se jenom na první pohled krásným domem, ale i tím ošuntělým, tím zničeným domem, který už má nějaký společenský příběh.

M: Ted, když už mluvíš tady o tom, řekla by si, že ta architektura nebo příběh těch staveb nějakým způsobem charakterizuje společnost?

T: Tak v dějinách to tak bylo, tam to bylo spjatý s uměleckými slohy, potom moderna a tak dále a ted si myslím, že se trochu hledáme a proudí tady víc těch směrů, pohledů a názorů. Tradiční architektuře, modernistický, futuristický, takže ten jednotný směr není a myslím, že v tomhle směru ta architektura i hodně ukazuje roztržitost dnešní společnosti, která vlastně taky není moc jednotná. A třeba v tý architektuře si myslím, že to hodně ukazuje o osvětě těch lidí a tý společnosti. Souvisí to s tím, že o...jako osvětě těch lidí a tý společnosti. Jsou různé úrovně architektů a různé úrovně společnosti.

M: A vnímáš tohle tak, že ty jako budoucí architekt nebo, jestli můžu říct, člověk, co se v architektuře vyzná, koukáš na ty stavby jinak než veřejnost, neodborná veřejnost?

T: No to doufám, jiank jsem těch 7 let studovala zbytečně

M: A dokázala by jsi říct v čem je tvůj pohled jiný?

T: Jéé, to si popovídej s Gebrianem, ten to umí okecat...v čem je to jiný....no tak snad ve všem, to je na hodinovou přednášku, mohu to vzít od techniky, kdy vím jak je ten barák po technický stránce postaven, rozumím tomu. Že když lidi říkají proč to třeba tady nemohlo být kulatý, tak já vím, že by to technicky nešlo. Rozumím tomu v kontextu urbanismu s velkého měřítka až do nejmenšího detailu, že třeba to nároží muselo být useklé, protože by to v působilo špatně v různých osách města a tak dále. Takže jo, je toho hodně..

M: Myslíš, že se v těch návrzích a v tom, co se staví přizpůsobuje architektura společnosti?

T: hmm, to si nemyslím

M: nebo když řeknu spíše společenským potřebám..

T: To už je něco jiného, jestli to je přizpůsobení společnosti, tak jako aby se jí zalíbila, tak tam jsou dvě možnosti, jsou architekti poctivý a jsou jiný

M: Mě by spíš zajímal přímo tvůj pohled

T: No můj, můj pohled. Jestli se já svou tvorbou budu přizpůsobovat společnosti? Tak abych se jí zalíbila a aby se mě stal bohatej developer, tak ne. Pořád jsem láskomil, láskovlastič, tak i tenhle názor prosazuju v architektuře a ještě jsem mladá, můžu si to dovolit. Takže nechtěla bych se jí zalíbit, že mi investor řekne at postavím něco fialovýh oa já to udělám, tak já to neudělám, protože to bude hnusný a nebude se mi to líbit a ani to nepřinese nic společnosti. A pokud se podíváme na společenským potřebám. To je co, že se třeba vyvíjí typologie rodinného domku, porodních domu a tak? Jasně, že jo, vyvoj tu je a ty typologie se musí přizpůsobovat tom uživotu jaký vedeme. Musí

se upravovat dimenze. Musí se upravovat, ikdyž u nás jsou normy tak předimenzované, že bych je nakopala do pr... A díky tom vlastně vznikají pořád podobnější domy a už vlastně nemůžeš moc vystřelovat něco zajímavého. Ale mělo by se to přizpůsobovat do jisté míry, aby to mělo smysl a aby to sounáleželo s potřebami, ale ne aby to šlo do extrémů, kde by se vymýšleli kraviny.

M: Teď když se podíváme na konkrétní příklad, Národní knihovna na Letné, jaký je tvůj pohled na to, že by stavba měla vzniknout a jak se o tom vedla diskuze ve společnosti?

T: Diskuze ve společnosti, to by mohla být jenom otázka. Že tehdy jsme na to nebyli ani intjntjen, to je čínsky maličko, připraveni, společnost na tu stavbu nebyla připravena a teď se to trochu změnilo, probouzí se to. Třeba Gebriana úplně nemusím, ale to co dělá je neuvěřitelně záslužný, to když mu někdo řekne, že nic nepostavil, to bych ho zabila. On má jinou úlohu v té společnosti a v té společnosti to probouzí to, že architektura by společnosti neměla být jedno a lidé by se o ni měli zajímat, protože to je součást jejich běžného života dne a teď už si myslím, že by se to probíralo jinak, když by s tím Kaplický přišel dnes. Tehdy to bylo strašně kontroverzní a nemělo to šanci na úspěch.

M: Myslíš tedy, že v tomhle se a společnost za těch 10, 12 let posunula?

T: Trošku jo, ale taky si musím uvědomit, že žiju v bublině architektonický a když z ní vystoupím, tak ten vývoj je mnohem menší než v té mé bublině, kde to hrozně roste. A taky je to v bublinách oborových, vzdělanostních a teď jsem to zapomněla. Jo jak se ta otevřenost společnosti změnila vůči něčemu takhle kontroverznímu. Jo jsou tady... teď to bylo v rozhovoru DVTV s Vašáriovou, prostě pořád budou nějaký týpci, kteří budou řvát a bude jim to dělat strašně dobře, psát na facebooku, že je to přehnaný a ty tu byli a budou a když je odmažeme, tak je ta společnost otevřenější a bude se to zlepšovat. Pokud nám nebude vládnout Babiš a komunisté... ale to už jsme jinde

M: Politika je všude. A když už jsme u toho, jak třeba vnímáš rozpory mezi tou veřejností a odborníky? Myslíš, že je důležitější hlas veřejnosti nebo architektů?

T: Já vím no. Ty jo, já nevím. Je společnost západní, východní, jsou architekti takoví a takoví. A když to vezmu třeba na příkladu toho Kaplickýho, tak ten nebyl pochopen. Ale tý jo, já nevím..

M: Tak třeba když si vezmeš tu Kaplickýho knihovnu jaký kolem toho byly rozpory. Odborná porota byla jasně pro, ale veřejnost se postavila proti..nebo její velká část.... Tak co myslíš, že je důležitější?

T: Já jsem, já hrozně soucítím a jsem empatická a všichni jim chci splnit, ale ty odborníci to vystudovali a když ta odborná porota, kde nebyli dva, ale bylo jich tam víc a ten průnik hlasů byl, že ano, tak stojím za architektama a na nás je, naší povinností to těm lidem vysvětlit, naučit je to tak, aby to ta společnost takhle vnímala. Samozřejmě nechci ovlivňovat, ale jde o to jim to vysvětlit a to je náš úkol, naší generace, aby tohle plnila.

M: A jak se ti líbí, když moderní architektura reflektuje historické, společenské události?

T: Jak reflektuje?

M: Jako třeba Libeskind a jeho Židovské muzeum v Berlíně nebo jeho Ground zero?

T: Tak když to staví on, tak jasně, že je to skvělý. Nemám ani právo na to něco říci a mělo by to tak být. To musí být zachovaný ty historický události, po staletí se stavěli památníky a my je teď přestaneme stavět? Jen ty památníky dostávají jinou podobu a to je dobře. A jasně Libeskind to udělal skvěle, krásně. Kéž bych někdy něco takového udělala.

M: Tak teď trochu jiná otázka. Co se ti líbí více paneláky nebo katalogové domy?

T: ehm a ten katalogový dům je snad jedna firma z těch 30, co to má v pohodě, když bych ho přestavěla. Ehh jako ten panelák v kterém bydlíme my, ten je asi z roku 1950, tak dejme tomu, ještě tam nejsou takový ty sračky jako asfalty a tak. Ale to co se stavělo 1970 a ta paneláky se stavěli, že to bylo pro 800 lidí najednou, který dostali byty nebo postel v paneláku, tak to tak vypadalo. Děs a hrůza. A tenkrát, když ty ženské tlačily kočáry přes bahno, kolem lešení, tak to bylo „úžasný“. A katalogové domy, no, je to přizpůsobený společnosti tím, že je pooptávka a ty firmy se tomu přizpůsobují, že ty lidi si tomůžou dovolit a pro ně vlastně je to, pro mladou rodinu která nevydělává 50 tisíc měsíčně, tak je to fajn, takže asi.. ty vohoz, to je jak Sophiina volba, tak ten katalogovej. Ikdyž jako ten panelák, co teď přestavěli ty architekti ze Slovenska, tak je to bomba a je to skvělá bytovka. Ale musíš tam investovat. Ale jako ten katalogový...když bych si ho mohla

upravit.

M: A když se podíváš na to, že teď koukáme na paneláky jako na součást naší společenské historie, že by se tak mohlo koukat i na ty katalogové domky? Že to zase bude charakterizovat určitý vývoj té společnosti?

T: Ty katalogové domy nemaj, nezasáhly tu společnost tak jako ten panelák. Jeď do Brna na výstavu paneláků. Já když jsem tam byla s mamkou, tak ona se zavřela do toho paneláku, záchoda a tam byly nahraný zvuky, který tam prostě dřív byly slyšet, ten život toho paneláku a ono se jí to vrátilo a bylo jí blbě, tak přeci tohleto není hodnota. Ty lidi se museli ubytovat a tohle vystavěli, udělali to chytře, že toho postali takový kvantum a tak. Ale jestli tohle potom v člověku něco vzbuzuje a takovouhle ošklivou emoci, tak to přeci nemůže být kvalita. Přizpůsobilo se to té době, co byla. A paneláky jsou hrozně silný koncept, na ty se bude vzpomínat totálka. Na ty domky, katalogáče... To se nebude udržovat jako ty paneláky, to nevydrží, neopraví se to, tak se postaví něco novýho. Tyhle domy nemaj tak dlouho trvanlivost. Panelák nikdo nezbourá, u katalogáče to bude běžná záležitost s tím jak se bude společnost vyvíjet. Já bych neměla problém ho zbourat.

M: A jak si tedy myslíš, že se bude společnost a architektura dále vyvíjet?

T: Architektura společnosti, jasně, bude se víc a víc propojovat, CAMP, to jsem úplně trýznila v Číně, že tam nemůžu být na otvíračku, to je ten první signál. Vždycky musí ty lidi něco nakopnout. Ty lidi se k tomu naučí vyjadřovat a bude to lepší a lepší. Doufám.

M: teď jen, když si zmínila Čínu, viděla jsi tam nějaký rozdíl mezi tím pohledem společnosti na architekturu tam a u nás?

T: Propojení architektury a společnosti v Číně neexistuje. Je to tam jiný. A když se ptáš na tu společnost, tak ta tam v tomhle neexistuje, jako její názor. Tak pokud chtějí přestavit město, tak omylem shoří a postaví se nový. Takhle to tam funguje asi.. nebo to obestaví zdí, nikdo se nepídí, co je za tou třímetrovou zdí, abys neviděl nějaký historický věci. Vidí jen sádrovou volutu, která se tam nalepila před deseti lety a nic jinýho tam nezůstane a rozboří se to a postaví se tam mrakáče

M: Tak poslední otázka. Když budeš sama navrhovat domy, budeš přemýšlet aby se ta věc líbila tobě nebo pro tebe bude důležitější aby se líbila veřejnosti?

T: Teď mám sen nebo jsem naiivní, že budu dělat věci za kterýma si budu stát a který mě budou reprezentovat, takže tím pádem si musím být jistá, že je to dobrý, hezký, kvalitní a že to vypustím do světa a že jim to představím a nechám jim to na koukání. A jsem naiivní v tom, že když to takhle nakreslím, takže by se to těm lidem mělo líbit. Ozhodně nebudu tvořit nic kontroverzního, na to nemám, to není můj vkus nebo můj styl. Můj styl je poctivá architektura pro normální lidi.

M. Tak já ti děkuji za rozhovor.

Rozhovor Palma

M: Jak jsi začal přemýšlet o tom, že se budeš věnovat architektuře?

P: No vzpomínám si. Byl jsem na přírodovědným gymnáziu a celou dobu jsem směřoval k doktorině, ale pak jsem zjistil, že doktor nechci být. A vždycky jsem měl brigády po stavbách a tady ten směr mě bavil. A proto jsem si řekl, že i kreslení mě bavilo, začal jsem chodit na kreslení a potom jsem šel na architekturu. Úplně nějaký hluboký smysl tam nebyl.

M: Dokázal bys říct přesný moment, kdy jsi se rozhodl, že to chceš dělat?

P: Tak ten přesný moment, kdy mě to začalo bavit. Tak chodil jsem na obor architektura a stavitelství a tam ty 4 roky byly takový všelijaký a až potom se rozhodovalo jestli člověk vážně bude chtít být architekt nebo jestli půjde víc směrem k technickému oboru. A já jsem se rozhodl pro tu architekturu a byl o to z toho důvodu, že jsem chodil pracovat do kanceláře a byl tam jeden architekt, kterej se mi dost intenzivně věnoval a vysvětlil mi o co v té architektuře jde a začalo mě to bavit.

M: A neuvažoval jsi o tom, že bys šel na fakultu architektury?

P: No, já jsem se původně hlásil na FA, ale jak se to ve čtvrtáku na střední lámalo, tak na FA byly přijímačky dřív, takže jsem se na ně nestihl původně připravit, takže jsem šel na Fsv, ale mě to nijak nevadilo, já jsem si říkal, že to možné je naopak dobrý, že když mi nepůjde navrhování, tak se budu moci jít spíš více tím technickým směrem.

M: A když si vezmeš dobu studia, cítil jsi na sobě nějaké změny v pohledu na architekturu, společnost a tak?

P: Určitě, to se každým rokem na škole prohlubovalo. Prostě chodíš, koukáš a teď prostě všechno vidíš, proměřuješ, říkáš si jestli tohle má dobrou proporci a člověk začne tímhle způsobem přemýšlet. Začne vnímat ten barák jako celek jako něco, co do toho společenského života zasahuje všemi směry. A že to není jen architektura, ale i urbanismus a chodník, prostě všechno. A to člověk

si potom začne všímat. A inspirovat tě může i třeba jen procházka v přírodě.

M: A vnímal jsi i to jak ostatní okolí kolem tebe vnímá tu architekturu?

P: Já jsem moc ostatních lidí neptám, jak přemýšlejí.

M: Tak jestli třeba vnímáš, když se bavilo o nějakém projektu, který byl ve společnosti hodně rozebíraný, jako třeba Kaplického knihovna, tak jestli tam vnímáš tu diskuzi kolem toho.

P: Tak já jsem se určitě díval, že by bylo super, když by to tu stálo. Světový architekt, který je slavný všude jen ne u nás a je to hrozná škoda, aspoň, že od Jiříčny tu něco vzniklo, ale to nejsou takový odvazy a ve světě se toho prostě tolik nebojí ty architektury a tolik se do toho těm architektům nekecá. Tady je všechno tak jako ovlivňované budgetem, tak většinou je to proškrtaný na základní formu. Ale celkově myslím, že se to začíná lepšit, ta spolupráce mezi společností a architektama, že jak začínají víc věřit architektům, ale celkově oproti západu je to na špatný úrovni.

M: A celkově, když se díváš na tu architekturu, měla by v tom mít hlas i veřejnost nebo by se to mělo nechat na architekttech, odbornících?

P: Těžko definovat odborníka, občas i člověk architekt je úplně mimo. Ale když vezmu třeba toho Kaplického, tak to je obraz tý společnosti, tam to ztroskotalo na politicích a na tom, že ta veřejnost tlačila, že to nechce a oni, aby se jim náhodou neznelíbili a nechtějí dát na ty architektky, tak to je obraz tý společnosti, proto to tady nevzniklo. Češi jsou v tomhle na úrovni baroka. Nebo pořád chtějí ošklivý okna, normálně otevíraví a vymýšlejí vlastní patvary.

M: Myslíš, že se v tomhle ta společnost přizpůsobuje architektuře nebo opačně?

P: Navzájem by to mělo být. Najít zlatý střed si myslím. Zatím to je tak, že se architektura přizpůsobuje společnosti, jejím potřebám. A je málo architektů, málo kanceláří, těch renomovaných, kam ty lidi přijdou a ten architekt jim řekne bude takhle jak to děláme a jestli se Vám to nelíbí, tak jděte jinam. Jsou takoví, co si to mohou dovolit, Kolář, Mrva.... Ale ty už mají takové jméno, že ty lidi tam jdou a vědí, že výsledek bude dobrý. Ale běžný nezavedený architekt si tohle nemůže dovolit, musíš si vydělávat, takže když někdo přijde, tak třeba já se to snažím dělat tak, že jsem pořád pozitivní i vůči klientovi a spíš ho chci dostat svým směrem, když je to pořád pozitivně a snažím se najít kompromis. Často se stává klient řekne tohle a já vím, že to je blbost. Ale řeknu jo a stejně to udělám svým způsobem a doufám, že ho to zaujme a najdeme kompromis, ale nemůžu mu říct ne, takhle to dělat nebudu a on odejde a nebudou peníze nic.

M: A myslíš, že v tomhle tý společnosti chybí informovanost? Nebo čím to je?

P: No jasně, ale je to tím, že ta architektura tady ještě není na takové úrovni. Společnost to tolik neoceňuje jako třeba ve Švýcarsku, kde když architekt udělá špatnou stavbu, tak už si neškrtně. A už má smůlu. A když má dobrou, tak si od něj nechávají navrhovat, ale jak to bylo?

M: Jaká tu je ta informovanost společnosti

P: Já bych byl spíš rád, když by ty lidi architektům víc věřili, když by se ta společnost posunula tímhle směrem. Já třeba když jdu do květinářství, tak neříkám, jak tu kytku chci, já to nechám na tý květinářce, protože vím, že to dokáže líp než já. A řeknu ji akorát budget a přibližnou představu a nechám to na ní. A jsem zvědavý, co vytvoří, protože to umí, takže tady tím směrem bych byl rád, když by se ta společnost ubírala tímhle směrem. Bylo by hezký, když by se lidi zajímaly o architekturu, ale člověk má taky omezený čas a kapacitu, takže to nejde se věnovat všemu. Mělo by to patřit k věcem o které člověk občas zavádí, něco si o nich přečte. Ale to se nedá lidem nutit. A já bych byl radši, když by lidé těm architektům důvěřovali.

M: Myslíš, že v tomhle dobrý, co dělají třeba Gebrian nebo Archwader pomocí těch videí?

P: myslím si, že jo, i když k tomu mám nějaký výtky, že se mi občas nelíbí, jak shazují práci některých architektů a že zrovna ty negativní videa tolik nepomáhají. On to občas shazoval jakože hodně ocele a tak a já si myslím, že ten architekt to tak cítil. Ale určitě je to fajn, jen mi vadí, že občas hodnotí práci těch architektů, aniž by tam ten architekt měl možnost ten architekt se obhájit. Ale určitě to pomáhá, ale vadí mi to, že občas je to moc negativní. I když teď už to třeba Gebrian dělá hodně pozitivní. Když bude ukazovat to dobrý, ty hezký stavby, tak by to mělo těm architektům ve společnosti pomoci.

M: A teď mi řekni, když navrhuješ nějakou veřejnou stavbu. Budeš koukat na to aby se to líbilo veřejnosti nebo hlavně tobě?

P: jako jakou bych upřednostnil, jo?

M: přesně tak

P: Tak já to navrhuji nejdřív tak, aby se to líbilo mně a pak doufám, že se to bude líbit. Ted se začne tady v Českém brodě stavět takový moderní dům, co jsme navrhovali a jsem hrozně zvědavý jaký na to budou ohlasy, protože je to úplně něco jinýho, odvaz. Tak jsem zvědavý, co na to budou lidi říkat. Třeba tady kousek se postavil super moderní dům a ty lidi na to nemají moc pozitivní ohlasy. Takže třeba co se líbí architektům se dost liší od toho, co se líbí veřejnosti. Já vždycky chci, aby se to líbilo mně a tak aby to byla moderní architektura. Pro mě bude vždycky důležitější, aby se to líbilo mně než aby to přijala veřejnost.

M: Když se podíváme na různé stavby. Co bys řekl, že ti připadá lepší? Panelové domy nebo katalogové?

P: Určitě katalogové domky jsou horší. S panelákem se dá pořád pracovat. A není tam toho tolik špatně. Naopak, je tam spousta tedka už rekonstrukcí, kdy se z paneláku vytvoří hrozně hezký dům a zase ty paneláky navrhovali v té době architekti, takže je to těžký funkcionalismus a tedka když kolem nich jdu, tak si myslím, že mají nějaký kouzlo.

M: myslíš, že to souvisí s tím, jak se ta společnost vyvíjela, vyvíjí?

P: tak předtím byla poptávka bydlet rychle ve městech. A ty domy mají totiž to razítko, v jaký době vznikly, komunistický, a proto na ně ta veřejnost pohlíží takhle negativně. Přitom naopak na komunistů, né že bych byl komunist, ale vzniklo v Praze hrozně zajímavých staveb. Hlavní nádraží nebo Kotva, to jsou stavby, co ted v Praze nevzniká. Ten hotel Transgas, který by ho pořád bourali. To jsou všechno komunistické stavby a ve světě mají hrozně dobré hodnocení, ale mají razítko doby, kdy vznikly a proto na ně ta společnost kouká takhle. A katalogové domky to...já spíš nesnáším ty satelity, který vznikají, úplně vytržený z kontextu, kde na hektaru jsou domky a nic okolo. Mě hrozně baví bydlet tady v centru, v blbým paneláku, starým, kde je všechno blízko a ta společnost by měla žít v centru města, kde se vždycky žilo a má žít. Než prostě žít na nějakým bývalým poli, kde se postavili dům vedle domu...a když vyjdeš z domu, tak můžeš maximálně jít poprosit sousedy, jestli nemají vajíčka.

Rozhovor s Klárou

M: Můžeš mi říct jak jsi začala uvažovat o tom, že se budeš věnovat architektuře?

K: Hmm, to asi nemůžu úplně přesně říct, kdy byl první moment, ale určitě si pamatuju, že během střední se mě ptala spousta lidí, co bych chtěla dál po škole dělat a já jsem uvažoval na třema možnostma. Architektura, archeologie a i jsem přemýšlela nad FTVs, ale to bylo spíš jen úvahově. A vzhledem k tomu, že ty dvě možnosti jsem vyškrtla, tak byla architektura jasná volba.

M: A úplně na tom počátku. Zajímalo tě jak ty stavby působí na venek nebo jakým způsobem vznikají?

K: To bych asi takhle neříkala. Mě asi zajímalo vše okolo té architektury, mně se líbilo vše od detailů, interiérů, ehhhh, přes větší celky až po velký stavby. Potom jsem i dostávala od příbuznejch spoustu knížek s architekturou a když jsem si to pročítala, tak mě zaujaly hlavně ty zajímavé stavby od Zaha Hadid a tak dále.

M: A napadlo tě už tenkrát, že bys mohla tak něco takového navrhovat? Nemyslím tedy úplně něco jako Zaha, ale prostě normální běžný stavby

K: Asi tak velký cíle jsem neměla. Ale líbilo se mi třeba představa, že budu navrhovat nějaký rodinný domky nebo něco v takovém stylu. Jako bylo by hezký zanechat po sobě něco společnosti. „Architektura by měla vždy být o něco dopředu, měla by přinášet něco nového, něco navíc. Něco ve stylu jako snažil pan Kaplický., ale toho tu bohužel veřejnost úplně nepochopila.“

M: Tak tedka ještě když se vrátíme k těm začátkům, vzpomeneš jsi jak probíhaly přijímačky?

K: Ehm, jak probíhaly přijímačky, tak ty měly dvě části, jedna byla matematika, což byla písemná, ale to předpokládám, že tě moc nezajímá (úsměv)

M: A dokázala bys mi teď opovědět proč sis tu školu vybrala?

K: Asi jsem říkala něco ve stylu, že mě to už od malička k tomu táhlo, že to spojení té technický stránky s tou uměleckou, ehhh, hodně mě se líbila ta kombinace tohohle a bylo to prostě to, co mne bavilo, trochu matematiky, trochu fyziky a ta kreativní část.

M: A je právě to spojení kreativity a techniky to, proč si šla architekturu studovat na stavební fakultu ČVUT a ne na fakultu architektury?

K: Ehmmm, nemyslím si, že na Fačku nemají i tu technickou stránku. Myslím si, že ji tam mají taky, u nás je to jen samozřejmě vo dost to více probíraný, je to takový i větší síto u nás, což zase na fakultě architektury mají jiný síto..

M: Mě by v tomhle zajímal víc tvůj osobní pohled na to proč

K: Můj osobní, no tak já jsem tehda věděla, že chci na tu architekturu a to jsem měla více možností, třeba do Brna na VUT, nebyla jsem definitivně rozhodnutá, že chci na stavební. To se tak nějak vyvinulo před odevzdáváním přihlášek, kdy jsem se o tom bavila s hodně lidma, s lidmi, kteří to studovali a tak. Bavila jsem se kamarádem ze stavební a tak nějak jsem si dávala dohromady, byla jsem na dni otevřených dveří na obou fakultách aaaa do teď si nejvíc pamatuju, co asi bylo takový nejvíc. Když si vzpomenu, když jsem byla na tom dni otevřených dveří na fakultě stavební, tak jsme se tam bavili o úspěšnosti studentů po absolvování, jak je firmy přijímají, jaké mají uplatnění a v čem všem můžou pokračovat a přišlo mi, že z té stavební fakulty mají studenti větší uplatnění nebo jsou víc přijímány firmama než z Fačka a tak to asi bylo takový z hodně důležitých bodů, který mě k tomu přesvědčily. A chtěla jsem jít tou cestou více reálnou, když to tak řeknu, než nereálnou, protože spoustu staveb, co navrhnu z Fačka jsou krásný, zajímavý stavby, ale některé z nich nejsou realizovatelné .

M: A během studia, změnil se nějak tvůj pohled nebo jsi si potvrdila, to, co sis myslela předtím?

K: Hmmm, nooo, asi se mi to nezměnilo, neřekla bych, asi jsem o tom pak už tolik nepřemýšlela, nemyslím si, že by z fakulty architektury neměli uplatnění, určitě mají téměř to samý, co my, ale v těch číslech, když se člověk podívá na nějaký statistiky, co uvádějí fakulty, tak fakulta stavební je na tom líp.

M: A cítila jsi během toho studia nějaký proměny, jak se díváš na okolní stavby, na to, co se staví a tak?

K: Určitě, nemyslím, že bych na to koukala úplně jinak, spíš si myslím, že se mi ten pohled daleko víc rozšířil, což je asi jasný vzhledem k tomu, že jsem načerpala daleko víc informací a vím o tom daleko víc a je jasný, že už na to taky budu nahlížet jinak, například jsem dřív nenáviděla paneláky, ale vlastně ta škola mě naučila, že některý stavby, který vypadají hrozně a většina lidí je nenávidí,

tak svým způsobem stejně jsou součástí jakoby naší historie, součástí něčeho, co se tady dělo a jenom tím způsobem, že jsou nějak hnu... hrozný nebo pro některý lidi hnusný, tak to ještě neznamená, že jsou špatně.

M: Třeba ještě v návaznosti na to, myslíš, že když se diskutuje o nějaký budově, že se má bud' postavit nebo zbourat, tak je v tohle důležitější hlas veřejnosti nebo hlas odborníků, kteří se tím zabývají? Já tuším, že asi ty spíš řekneš, že hlas odborníků...

K: (smích) Ne, tak na tohle mám jasnou odpověď. „Ten hlas odborníků je daleko důležitější. A netýká se to jen architektury. Samozřejmě běžná veřejnost měla by mít možnost se k tomu nějak přičinit, nahlídnout do toho, říct k tomu svůj názor, ale myslím, že konečný slovo by c tom měla mít ta porota z odborníků.“

M: A myslíš, že když budeš něco navrhovat, tak se budeš přizpůsobovat tomu, jak to budou chtít lidi nebo jak to máš u sebe?

K: Tak tam je krásnej příklad zase od pana Kaplického, knihovna že jo, odborníci, ta porota, co byla u tý soutěže, tak jednoznačně ten návrh chtěla, většina architektů a odborníků tu knihovnu tady chtěli, bohužel tam pak bylo spoustu dalších problémů, polita a tak, že i veřejnost to dost zhanila a začal to být problém. Jako ono se to děje u většiny staveb, když si vezmeš Eifelovu věž, tak tam taky byli lidi proti a byla strašně kritizována atd je to jedna z nejkrásnějších a nejobdivovanějších staveb v Evropě.

M: A jak bys zhodnotila celkový pohled společnosti na architekturu?

K: Tady je ten problém, že tu chybí větší důvěra a větší chápání důležitosti architekta. Lidé si myslí, že je to jen člověk, co navrhne barák a hotovo, ale už vůbec nevidí ty věci kolem. A myslím si, že když by lidé o tý architektuře měli lepší představu a více informací, tak by i těm architektům více věřili.

Rozhovor Otto

M: Jak jsi začal uvažovat o tom, že se budeš věnovat architektuře?

O: Já rád kreslím, furt něco vyrábím a tak nějak tvořím kreativně, ale rád dělám věci, mám rád techniku a i umění a baví mě to a to byl průnik těchto dvou věcí.

M: Vzpomeň si na ten první moment, jak jsi se rozhodl, že budeš architekt?

O: Vlastně jeden starší kamarád studoval architekturu, takže mi to přišlo jako dobrý nápad, někdy na gymplu to bylo a přišlo mi to fajn a nic jiného jsem neřešil.

M: A proč FA?

O: Tak měl jsem v tom úplně jasno, protože proč chodit na fakultu stavební na architekturu, když máme fakultu architektury. A pak jsem přemýšlel o Liberci, ale usoudil jsem, že Praha bude lepší, když jsem z Prahy.

M: když si začal studovat architekturu, zajímat se o ní, viděl jsi na sobě nějaké proměny, jak koukáš na okolní stavby, společnost a podobně?

O: Určitě na ten svět kolem sebe, když jdu po ulici, tak je to další svět, díváš se spíš nahoru než pod sebe. Do té doby jsem to město moc nevnímal, já jsem vyrůstal na sídlišti, což je dneska kontroverzní téma, kontroverzní architektura z pohledu společnosti a teď koukám kolem sebe. Všimám si věcí, pobavím se tím, že jdu po městě a dívám se na detaily, materiály a tak.

M: Vnímáš tedy jinak ty okolní stavby jinak než většina společnosti?

O: Skoro bych řekl, že jo. Je to těžko říct, možná bych to vnímal zase trochu jinak jak jsem starší a přijde mi, že když se o tom bavím s lidmi, co nejsou architekti, tak koukám úplně po něčem jiném, řeším jiné věci. Estetiku prostoru například, což normálně běžný člověk moc neřeší.

M: A myslíš, že ta okolní společnost má mít důležitý hlas v tom jaké stavby vzniknou?

O: To je složité. To je jako referenda a všechny tyhle plebs věci.

M: Klidně to vezmi na nějakém konkrétním příkladu, Kaplického knihovna...

O: No, tak u té jeho knihovny sám nemám jasný názor, ale je to takový, že ty lidi, ta veřejnost se bojí té změny a jde od toho, protože to nezná. A neví, jak to funguje. A to jsou všechno obecné věci, který se napřímo ani netýkají architektury. Strach z neznáma.

M: Zkus mi říci, jak se na to díváš jako člověk, který má tyhle věci vytvářet, jaký je tvůj pohled

O: Koukám se na to tak, že by to z větší části měla rozhodovat ta profesionální veřejnost, protože, když jdu k doktorovi, tak taky poslechnu, co mi říká doktor, protože je specialista. Na druhou stranu ta architektura je pro lidi, ale vždycky by se měla snažit je posouvat, tu společnost. Takže ta společnost by sice měla mít svůj hlas, ale vlastně ty architekti jsou z té společnosti a snaží se tomu dát směr. Což se hrozně těžko definuje správný směr. Dají se vzít objektivní kritéria, ale co je objektivní. Vytvořit příjemný prostor. Což je taky neobjektivní.

M: Myslíš, že je ve společnosti dostatečná informovanost o tomto?

O: Určitě se to posouvá, ale bojím se, že žiju v bublině a když z ní vystoupím, třeba na třídním srazu ze střední, tak ty názory tam občas jsou jiné, že ti někdo něco řekne a y se chytáš za hlavu a on se zase chytá za hlavu s tebe. Ale jakoby ten názor se různí.

M: A pomáhá tomu, co dělá Gebrian, či jiná videa?

O: Myslim si, že to pomáhá, taky. Někteří lidi, to nepřesvědčí, protože mají jiný názor, ale myslím si, že dost lidem to

pomůže pochopit ten pohled na ty věci, že jim to vysvětlí věcně, co jsou ty kvality, který nejsou nikde napsané daty, ale jsou čistě estetický nebo pocitový, což si myslím, že ten Gebrian tohle dělá, což mi přijde super. I když s ním občas nesouhlasím. Ale všechny tyhle snahy jsou super.

M: Myslíš, že když by byla vyšší informovanost společnosti, že by tady vzniklo víc zajímavějších staveb.

O: myslím si, že jo, ale...

M: Nebo takhle, myslíš, že má v tomhle společnost velký hlas?

O: Minimálně v poslední době je proti všemu občanský sdružení, což může být dost pozitivní, když se jedná o něco hrozného, pak zase když to řeknu hnusně, tak ta společnost tomu nerozumí a i když ten návrh je promyšlený, má svoje pozitiva, ale ta společnost tam vidí něco, co mají emočně podložený. Například vidí, že tam předtím rostl strom, ale už nevidí, že se vysadí tři nové vedle, což je klasická věc tohle. A bylo to myslím trochu i s téma stavebníma předpisama, že se má zahušťovat město, protože do prahy se vejde dalších pár set tisíc lidí. Takže tu jsou územní rezervy a je to ekologický. A i to území, parky může vypadat lépe, protože vyšší hustota, více lidí, více peněz a z toho se to pak dá platit. A i se sníží doprava, protože nepotřebuješ tolik jezdit. Může líp fungovat veřejná doprava a jak jsme prostě malá země, tak je potřeba to koncentrovat do měst, i když taky mám rád přírodu, ale možná právě proto, že pak zůstane volná a město může být plný, energický, hutný a to jsem odbočil.

M: A když už mluvíš o tomhle, myslíš, že se architektura přizpůsobuje společnosti?

O: Asi by měla architektura reagovat na společnost. Ono je strašně vzletný, že bychom architekti chtěli vzdělávat tu společnost k těm estetickým hodnotám a ve výsledku v praxi to vypadá dost krušně, když se musí nafrikat rodináče, když to takhle blbě řeknu, ale snaha tam nějaká je.

M: A teď když se podíváš na paneláky a srovná to s katalogovými domky, co ti připadá lepší?

O: Hele asi mi ve výsledku přijdou lepší ty paneláky, protože tam si umím líp představit, že se z toho vyvine plnohodnotnější město, které je hustotou obyvatel srovnatelný s normálně blokovou zástavbou centra, což ani ty sídliště mají, akorát jak to vytáhli do vejšky, aby tam bylo víc zeleně, tak to udělalo ten efekt, že ty zeleně a toho prostoru je tam až moc, takže je to trochu do ztracené. Ale zástavba těch rodinných domků nebo paneláku, tak já si myslím, že ty paneláky, protože chytrým doplněním se dá udělat docela pěkný město a pak se to nemusí rozléhat tolik do krajiny, což je dnes asi největší problém. Suburbanizace a tyhle ty věci.

M: Když se řeknou paneláky, tak si většina lidí vybaví komunismus a to období, kdy to vznikalo

O: Přitom ty paneláky vznikali dřív a vymýšlejí je lidi chytrí a vymýšleli je dobře, ale je tam ten problém, co se učíme a co je logický, že toho prostoru je tam moc a nemá se o to kdo starat. Není tam ta přehlednost.

M: Takže jak paneláky vycházely z nějaké potřeby bydlet, myslíš, že by mohli svým způsobem charakterizovat tu společnost v době, kdy vznikaly?

O: Myslíš estetiku nebo chováním, že společnost chce tenhle typ bydlení? Prostě tenkrát šlo o to rychle a levně vybudovat to město.

M: Jakože třeba teď je tendence vytváření satelitních městeček a podobně...

O: Myslím, že právě těm tendencím, se v profesionální architektonický společnosti se spíš mluví o tom nebo se řeší to, aby se tohle nedělo, aby se suburbanizace zastavila a více se zahušťovalo město a byly využívány rezervy, co jsou v něm. A jako zase nechci kecat, protože jsem tam nebyl, ale přijde mi, že v zemích jako je třeba Holandsko, že tam to funguje a společnost si cení toho města a je si vědoma výhod, co to město nabízí. Samozřejmě je vždy část lidí, co chce ten svůj domeček, což ve výsledku chtěl v podstatě každý, když by měl nekonečné rezervy, ale v podstatě to nejde, není to dobrý nápad...

M: A jak se ti líbí, když stavba, co vznikla nebo vzniká na základě nějakých společenských údálostí nebo historických? Třeba Libeskindovo muzeum v Berlíně...

O: No jako jo, asi jo, tam jde pak o tom, že..já myslím, že to odráží to společnost, mělo by jí to odrážet a vždy jí to odráželo. Ono to tak reaguje spolu navzájem, že ta společnost tvoří tu architekturu a ta architektura reaguje na tu společnost.

M: A teď když sám něco navrhuješ, jak se díváš na své návrhy? Aby se to líbilo tobě nebo okolí?

O: je to takový jakože asi každý má nějakou hranici přes kterou nerad jde, co se týče estetická. A když něco není můj styl, tak to nedělám. Ideál je, když máš investory se kterými si sedneš a pak samozřejmě jsou aťáky, který jsou tak známý a mohou si vybírat. Většinou ty lidi se podívají, co děláš a podle toho si tě vyberou. A asi se to musí líbit hlavně mně, jinak bych to nedělal rád a byla by to práce na hovno. A nejdřív aby se to líbilo mně a pak aby to bralo okolí. A já se to snažím dělat jednoduchý, minimalistický, a mám rád čistý materiály, jednoduchý tvary. Mezi to něco šilenějšího a to myslím, že stačí. Když jsou dobře udělaný detaily. A ta čistota je těžká, čím čistší, čím těžší, což podle mne běžný lidi taky vnímají, když je to dobře udělaný.

Rozhovor s Luckou

M: Jak vnímáš postavení architekta v dnešní společnosti?

L: No je to někdo, kdo utváří prostor, veřejnej prostor stavby. Je to určitě důležitá role ve společnosti, protože to vnímá široká společnost. A já nevím no..

M: Je něco z tohoto i důvod proč si začala architekturu studovat?

L: Tak určitě je to zajímavý stavět něco co nějak vnímá veřejnost nebo je to pro ni. Je to možný, že to je jeden z důvodů.

M: A vzpomeneš si na to, kdy jsi se rozhodla, že budeš architekturu studovat?

L: No tak já už jsem od střední škol věděla, že chci dělat něco umělecky založenýho. Tak jsem dělala grafickou školu a na střední jsem se rozhodla, že chci pracovat v něčem jiným. I když je to vlastně ten umělecký směr pořád. Takže tak jsem se rozhodla.

M: A když mluvíš o tom uměleckým směru, jak sis vybírala mezi fakultou architektury a fakultou stavební?

L: Dala jsem si přihlášky na obě školy.

M: A proč to vyhrálo tady to? (sedíme přímo před školou architektury)

L: Je to i proto spojení s tím technickým zaměřením. Na Fačku jsou lidi spíš jen na to umění a tady musíš navrhnout něco, co je pak i reálně postavitelný.

M: A když se pak vrátíš na ty začátky, kdy jsi tu začínala. Dokázala bys popsat, jak se vyvíjel tvůj pohled na architekturu, společnost během studia?

L: Tak určitě se to vyvíjelo. Musím nějak popřemejšlet.

M: Máme čas

L: Tak když jsem začala studovat architekturu, tak jsem nevěděla, co přesně to bude všechno obnášet. Že architektura není jen navrhování domů, ale že to souvisí s prostorem, s urbanizací, prostě se vším. To jsem si nedokázala představit a myslím, že si to ani většina společnosti neuvědomuje. A pak taky dřív, když jsem chodila po městě, po ulici, tak jsem se nezaměřovala na ty budovy. Až v okamžiku, kdy jsem se rozhodla studovat architekturu, tak jsem na to začala nahlížet úplně jinak, zajímám se o ně a když mě nějaký zaujímá, tak se snažím si o něm i něco zjistit. A třeba, když se jedu podívat na nějakou památku, tak se na ní nahlížím úplně jinak než třeba laik, který tam jede jen protože je to slavný a já o ní mám třeba zjištěno spoustu informací a nejedu se tam podívat jen tak pro nic za nic.

M: A když už mluvíš o těch laicích, myslíš si, že by měli do té architektury mluvit?

L: Tak svůj názor říct můžou, ale o všem by měla spíše rozhodovat společnost, která se v tom angažuje a která se v tom vyzná.

M: A dokázala bys říct konkrétní příklad?

L: Tak třeba, když se navrhuje nověj dům, kterej má významně ovlivnit třeba tu čtvrť nebo tu oblast, tak o tom by měla víc rozhodovat ta odborná komise než společnost.

M: A myslíš, že i když to je nějaká taková stavba, která velmi výrazně ovlivní to město nebo zasáhne do charakteru toho města, že i tam by měla rozhodovat ta odbornost nebo by tam měl mít určitou váhu i hlas té společnosti?

L: Tak ta společnost by stejně měla vybrat lidi, který tomu rozuměj a nemůžou mluvit všichni lidi, tak nejlepší je, když se vybere někdo, kdo za tu opozici mluví a tam se o tom pak může diskutovat. Nicméně v konečné fázi by o tom stejně měli rozhodovat nelaici.

M: Když se podíváš na Kaplickýho knihovnu? Jak třeba vnímáš tu diskuzi kolem toho?

L: Protože to bylo už od začátku nazvaný nelichotivě hlen, což se ve společnosti lidem nemuselo líbit a už od začátku to ty lidi odpuzovalo. A nenahlíželo se na to jako na moderní architekturu, ale jako na nějaký hlen, co tam má být postavený a už podle toho názvu, barvy, to bylo odsouzený, aniž by se tomu dala šance. I když v jiných zemí se od něj spoustu staveb postavilo a jsou skvělý. Jen u nás na to asi ještě nejsme připravený na takovýhle extravagantní věci.

M: Myslíš, že v tomhle může pomoci větší informovanost?

L: Určitě by mohla, ale nevím, co by se ve školách muselo zavést za předmět, aby to šlo. Aby tomu rozuměli a začali tu architekturu vnímat.

M: Myslíš, že může pomoci to, co dělá Gebrian?

L: Určitě, dělá to zábavnou formou, lidi to baví, a myslím, že má velkou sledovanost a určitě to může přispívat. Když by bylo víc takových lidí.

M: A myslíš, že třeba teď je větší informovanost společnosti než třeba před 12 lety?

L: Spíš myslím, že když by o tom třeba Gebrian natočil něco pozitivního, že by to mnoho lidí mohlo ovlivnit (smích). Ne, tak spíš myslím, že společnost teď už tu architekturu vnímá jinak, mluví se o tom jinak, více, media o tom víc mluví a asi je to profláklejší než to bylo dřív.

M: A jak se díváš na to, když nějaká stavba reflektuje společenské nebo historické události? Např Groun Zero.

L: Tak určitě by to architektura měla reflektovat nebo je to hezký, když to dělá. Libeskind se tímhle hodně zabýval a myslím si, že jsou to pak jedny z nejvýznamnější s a nejdůležitějších staveb, protože ty lidi, když tam přijdou, tak to cítí a prožívají a tak to má bejt.

M: A když se podíváš na vztah společnosti a architektury, jak ty ho vidíš?

L: Je to těžká otázka. Ale architektura by měla vycházet ze společnosti, ale zároveň by měla přidávat nějakou nástavbu, něco navíc, něco tý společnosti přinášet. Ale pořád by měla zapadat do toho konceptu a místa, kde je navrhovaná. A měla by být určitě přínosná, rozvíjející společnost a neměla by tam jenom stát, protože se tam hodí.

M: Když bys měla srovnat dva typy výstavby. Paneláky a katalogový domky. Jak bys to zhodnotila?

L: Tak mně se nelíbí ani jedno, protože to ani jedno není o architektuře. Musím si jedno vybrat?

M: Nemusíš jen mi zkus říct proč je to tak jak to říkáš

L: Tak paneláky se stavěly, protože bylo potřeba hodně bytů co nejrychleji a tak se zanedbával estetický vzhled, jestli to do toho místa zapadá a podobně a katalogový dům se taky nedá postavit všude a není to o architektuře. Je to něco vymyšlenýho, zrovna tak jako ten panelák.

M: A proč si myslíš, že se tyhle věci vytvářejí, když nejsou o architektuře?

L: Protože si všichni chtějí vše ujednodušit a tohle ani nemusí dělat architekti, to může udělat stavař a bouchat jeden domek za druhým a není to pak různorodý, členitý... je to nuda.

M: A proč myslíš, že se to děje?

L: Protože je to levnější, jednodušší a lidi jsou vyčúraný a vymýšlejí různý způsoby, jak si zjednodušit, ulehčit život, práci. A kdo si nechá navrhnout domek od architekta. jen člověk co na to má... což je dneska vlastně docela dost lidí.

M: Myslíš, že i tohle nějakým způsobem odráží tu společnost?

L: Tak určitě může, dělí se to pak na lidi, který jsou společensky níž, nebo takhle to asi nejde říct, lidi, co nejsou tak movitý a lidi, co mají větší přísun peněz a mají na to a vidí v tom ten rozdíl, že si mohou postavit něco svýho a je to napasovaný přesně na jejich požadavky a všechno to sedí, zatímco ten typizovaný dům je prostě daný typ a prostě se to už nedá upravovat na přesné požadavky těch lidí.

M: Když si představíš, že když ty něco navrhuješ, tak jak o tom přemýšlíš. Je pro tebe důležitý, aby

se to líbilo tobě nebo lidem, kteří okolo toho budou chodit?

L: Pro mě je důležitý, aby to do toho místa zapadalo, takže aby se to líbilo společnosti, ale navrhuju to já, takže mně se to musí líbit nejvíc. Ale když bych to navrhovala pro konkrétního klienta, tak bych se snažila přizpůsobit všechno jemu, ale určitě bych to nenavrhl tak, aby to do toho místa nesesedlo.

M: Myslíš, že když se něco navrhuje pro toho klienta, že by měl ten klient architektovi plně důvěřovat?

L: Tak očekává se to, že ten klient má svoje očekávání, ale důvěřovat by mu asi měl. Když mu do toho bude mín kecat, tak to bude ve výsledku lepší.

M: A nemůže být ta důvěra v architekty něco, co tu chybí?

L: Tak určitě to tak je. Ale zase já těm lidem rozumím, protože, když chceš svůj domek, tak máš nějaká očekávání od toho a nemůžeš udělat jen tak něco asi tam musí být vzájemná komunikace. Je důležitý říct na začátku svoje očekávání a pak nechat architekta bejt. To by bylo ideální.

M: Jak bys zhodnotila celkově roli architekta ve společnosti?

L: Významná je, jak tím, že ovlivňuje společnost. Když člověk prostě prochází ulici a kolem něj jsou všude domy, tak na co se má dívat, tak se dívá na domy, takže určitě tím architektura ovlivňuje společnost. A co k tomu ještě dodat. Tak architektura je všechno, co je ve městě, je to veřejnej prostor, jsou to ty domy, mobiliář, vlastně všechno, na co se podíváš je architektura. Takže myslím, že ta role architekta je obrovská.

Rozhovor s Tomášem

M: Jak vnímáš roli architekta ve společnosti?

T: Myslím si, že to je docela důležitý povolání a má velký význam v moderní společnosti. Hlavně co se týká ty nízkoenergetický výstavby pasivních domů, tak si myslím, že to hraje důležitou roli.

M: Tak teď mi řekni, kdy jsi začal přemýšlet o tom, že se budeš věnovat architektuře?

T: Od malička úplně. Já jsem byl rozhodnutej, že chci bejt architekt. Nebo spíš takhle, já jsem věděl, že nechci být nic jinýho.

M: A dokázal by si říci proč?

T: Na to nedokážu odpovědět. Zajímaly mě stavby a prostě jsem to tak cítil. Zajímal jsem o to jak to funguje. A chtěl jsem to dělat, není to nějak, že bych to měl v genech, protože rodiče to nedělají, tuhle práci.

M: A proč sis vybral Fsv a ne FA?

T: Zkoušel jsem jenom sem a vybral jsem si to z toho důvodu, že ta naše fakulta je víc zaměřena na tu technickou stránku a víc na tu praktičnost a i si myslím, že je tam lepší využití.

M: Cítil si během studia nějaké proměny na sobě? V pohledu na okolní stavby, okolní společnost

T: No v posledních letech musím říct, že tam nastaly docela zásadní změny. Vnímám tu architekturu

okem odborníka trochu. Posuzuju tam jiný věci než laici a i vlastně na tu společnost nahlížím jinak a myslím si, že ta veřejnost nemá takovej přehled, aby mohla rozhodovat v nějakých větších stavbách jako se to děje.

M: Dokázal bys říct v čem je tvůj pohled jiný?

T: Já si myslím, že to posuzují lidi, třeba když mají vizualizaci, tak to posuzují podle toho obrázku, jak se jim líbí, ale už nedokážou posoudit jak to bude fungovat a vypadat v reálu.

Nedokáží propojit, co je na papíře a co je v reálu.

M: Myslíš si, že se pomocí architektury dá charakterizovat společnost? Jestli to ta architektura může odrážet?

T: Myslím si, že to odráží, ale minimálně. Není to nic zásadního, samozřejmě, když to vezmeme trochu do historie, tak samozřejmě ta architektura se odvíjí od té společnosti a od toho technologického pokroku.

M: Myslíš, že v tomhle ta architektura ukazuje určité aktuální společenské potřeby?

T: Spíš ty stavby ukazují bohatství těch lidí. Chtějí tím vyniknout a ukazuje to jak jsou bohatý. Nemyslím si, že by se to tam odlišovalo nějak jinak.

M: Dobrá. A teď ty už jsi o tom trochu mluvil, ale jak ty vnímáš určitý rozpory ve společnosti, co se týká právě architektury. Nových staveb a podobně.

T: Tak určitě je v tomhle důležitější hlas odborníků, který je v menšině, většinou, a prosadí se názor většiny, která v tom není tak vzdělaná. A to si myslím, že je to špatně.

M: V čem by se to dalo změnit? Aby ta společnost víc přijímala ten názor odborníků.

T: No to je na každém tom jedinci, aby si to uvědomil. Že když něco posuzuje, tak to musí posuzovat do hloubky a musí se o to zajímat víc.

M: A myslíš, že by v tomhle pomohla vyšší informovanost společnosti?

T: Určite by pomohla větší informovanost, ale v podstatě je to tak složitý obor, že ta informovanost je strašně složitá. Ten obor je tak složitý, že to moc nejde.

M: Může tomu pomoci třeba Gebrian a jeho videa?

T: Abych se přiznal, tak já jsem to moc neviděl, ale myslím, že je to jeden ze způsobů, jak to veřejnosti představit, aby se o to začala víc zajímat. Tyhle videa to dokážou přiblížit, popsat trochu hloubš tu informatiku, předat informace, který ta laická veřejnost v tom sama nevidí.

M: Jak se ti líbí, když moderní architektura reflektuje společenské události?

T: Myslím si, že je to dobře, ale je na té práci architekta velmi složitý chytit tu myšlenku, to provedení. Není to jednoduchý v práci toho architekta to pojmout.

M: Když se ještě vrátím k architektuře a společnosti, jak bys charakterizoval jejich vztah?

T: Já bych řekl, že architektura se přizpůsobuje společnosti a přizpůsobuje se potřebám těch lidí.

M: A je to tak správně?

T: No myslím si, že by tam mělo být od obojího trochu, tak i tak. Aby se architektura přizpůsobovala společnosti a společnost architektuře, to nejde říct jednoznačně, kde je to správný.

M: Myslíš, že je dobře, když nějaká stavba dá společnosti nějaký nový směr nebo ji může někam posunout?

T: Tyhle moderní stavby, technologie mají určitě budoucnost, protože vždycky ukazují maximální pokrok, inovace, který jsou v té společnosti možný a bez tady těch pokroků bychom se v rámci delšího časovýho úseku nikam neposunuli. Takže tady ty výstřední technologický věci, tak smysl mají a posouvá to tu společnost dopředu.

M: Když jsme mluvili o odbornících a laicích. Jak bys zhodnotil debatu o Národní knihovně na Letný?

T: Je to už dlouho, takže přesně nevím, ale myslím si, že je škoda, že nevznikl. Byl trochu kontroverzní.

M: A myslíš, že dnes by to mělo větší šanci?

T: Bojím se, že ještě ne, že ještě nejsme připravený na takový zásadní změny. Že by to ještě potřebovalo nějaký čas

M: A teď otázka, pro co jsi víc pro paneláky nebo katalogový domky?

T: Já asi zastávám stejný názor jako lidi u nás na fakultě a jsem pro paneláky. Tam ten koncept je

víc promyšlený a katalogový dům je bezmyšlenkovitý návrh, který je nezasaditelný na jednu jedinou parcelu a dává se na tisíc jiných.

M: A proč si myslíš, že lidi tak nemají rádi paneláky?

T: Tam je hlavní problém hluk od sousedů a v podstatě to, že ten panelák nemá takovou životnost do kdy přežil. Teď by měla mít stavba 50 let životnost a myslím, že ty katalogové domy jsou ideový návrh architekta a je to jen studna na peníze a chtějí z toho získat co nejvíc peněz z jednoho návrhu než aby se vytvořil individuální pro každého,

M: Když něco navrhuješ ty přemýšlíš, aby se to líbilo tobě nebo ostatním, veřejnosti?

T: Zásadní je určitě názor budoucích obyvatelů. Těm se to musí líbit, důležitý je aby se jim tam dobře fungovalo a aby to plnilo ten účel, ať už to bude kancelář nebo rodinný domek, takže důležitá je funkčnost. Ale na druhou stranu bych nemohl dělat něco, co se mi osobně nelíbí.

M: A když bys měl navrhnout velkou veřejnou stavbu, řešil bys jak bude veřejnost reagovat?

T: Nedělal bych nic kontroverzního, snažil bych se přizpůsobit trendům, aby to zapadalo do současného stavu, co tu je, bych nevyvolal nějaký kontroverze. Takže určitě ten hlas veřejnosti má svou váhu.

M: A jak bys teď zhodnotil roli architekta ve společnosti?

T: Je to důležitý povolání ve společnosti, protože ta nová výstavba má zásadní roli. Třeba jsem neřekl, že se dá ušetřit na energiích. Starší budovy spotřebovávají hrozně moc, a zbytečně, stačí odborník, který to dokáže minimalizovat jenom svým návrhem, aniž by to stálo víc peněz. Takže ta role architekta je v té společnosti zásadní.

